

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Πολλές οι κοινωνικές εκδηλώσεις της παροικίας το περασμένο Σαββατοκύριακο. Το Φεστιβάλ εν δράσει, η ιστορική συνέλευση της Κοινότητας, η παρουσίαση του ιστορικού θα το έλεγα βιβλίο του καθηγητή Καναράκη, γιορτή της ...ημέρας της γυναίκας με ομιλία ομιλία της καθηγήτριας Δρ Παναγιώτας Νάζου. Χαιρετισμοί και θέατρο.

Τώρα, δεν θέλω να προβάλλουμε παρά τις καλές ενέργειες, αλλά είναι και μερικά πράγματα που ...πρέπει να λέγονται. Αυτές οι θεαματικές γιορτές για τη γυναίκα πώς δικαιολογούνται; Σαν η γυναίκα να βγήκε τώρα σαν τη Αφροδίτη από τα κύματα! Σαν να μην υπήρχαν γυναίκες βασιλισσες και κυβερνήτες στα σπίτια τους και ηρωίδες και ηρωίδες και συντελεστες στη οικογενειακή και κοινωνική ζωή, σαν να ανακάλυψαν τώρα την αξία της και τη συμβολή της, τώρα που βγήκε στο μεροκάματο, σαν να προβιβάστηκε...

Υπερβολές, όπως κι η επιβίωση του Καραγκιόζη στους καιρούς μας. Και η επανάληψη από το Θέατρο Τέχνης, νομίζω είναι η τρίτη ή τέταρτη φορά που ανεβάζεται και θέλω να δω τι είναι το σημαντικό που δικαιολογεί την επανάληψη. Δεν το έχω δει και θέλω να πάω να δω ποια είναι τα τόσο ζουμερά κωμικά σημεία. Ο Καραγκιόζης, ο μαυρογένης της καρπαζιάς και της ταπεινώσης είναι ο τύπος του ραγιά, του πεινασμένου, του καταφρονεμένου που δέχεται όλες τις ταπεινώσεις προσπαθώντας να επιβιώσει, ένας τύπος μιας άλλης εποχής που έχει ξεφτίσει μαζί με κάποιες λέξεις, όπως παράς και ντουσιάς.

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτές οι επαναλήψεις. Ο Οικονομίδης που έχει μαθητεύσει και συμβάλει σε διαλογές και οραματισμούς του Μαντουριδίου. Ο οποίος τολμώ να αναβάσει το «Χριστόφορος Κολόμβος» σε παγκόσμια πρώτη όταν δεν είχε τολμήσει ακόμα και το Εθνικό Θέατρο να το ανεβάσει.

Ο Σταύρος έχει δουλέψει πολύ γι' αυτή την παγκόσμια πρεμιέρα. Και στην «Αντιγόνη» και σε τόσες άλλες προσπάθειες και επιτυχίες... Σ' αυτές τις προσπάθειες, τις πρωτοποριακές, συγχωρείς και μερικά λαβαίνοντας υπόψιν τις συνθήκες. Παιζαμε και μαζί στο «Χριστόφορο Κολόμβο», όταν σαν πετυχημένος μοναχός, επηρεασμός από τις μεγαλοστομίες του Κολόμβου παρότρυνε τον ηγούμενο να συμβάλουν, τότε που σαν ηγούμενος του έλεγε επιτιμητικά «πάτερ Χουάν, πάτερ Χουάν σαν μάζεψε τα μυαλά σου». Αυτό με τον

πολύχρονο δεσμό μου δίνει το διακλαίωμα να κάνω την παρατήρηση.

Τελευταία έχει συγκεντρώσει ένα καλό συγκρότημα και δεν πρέπει να έχει πρόβλημα συνεργατών. Πάντως, θέλω κι από δω να του εκφράσω ένα μπράβο για την παλικάριά του να παίξει στο παλκοσένικο έστω με πόνους του να του συστήσω και μια συνταγή: Για πέτρες στα νεφρά, αποτελεσματικό φάρμακο είναι ρίζες μαϊντανού βρασμένες και φεύγουνε.

Γιώργο, δεν κουβεντιάσαμε πολύ σήμερα, μα ήθελα να πω κάτι για τους πανηγυρισμούς! Ημέρα της γυναίκας. Και λοιπόν, τι έγινε ρε κορίτσια; Ημέρα του άντρα δεν έχει; Ελα να σου χαρίσω κι ένα ποιηματάκι που έχει πολλή σκέψη:

E Y T Y X I A

Ο δρόμος από την πληρότητα στην ευτυχία είναι μικρός.

Μακρύς είναι ο επίπονος

Ός να φτάσεις

στο σημείο το δύσκολο.

Εκεί που λυγίζουν τα γόνατα,

Στη γνώση και την επίγνωση.

Εκεί που δέχεσαι

Και παραδέχεσαι

Τη δύναμή σου και την αδυναμία σου.

Την ανθρώπινή σου υπόσταση,

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα παραπονιάρη μου Γρηγόρη σήμερα,

Όχι πως διαφωνώ με τις απόψεις σου για τις Παγκόσμιες Ημέρες, μια για τη Γυναίκα, την άλλη για την Μητέρα, την παράλληλη για τον Πατέρα κ.ο.κ. που τις σοφίστηκαν οι έμποροι για να πωλούν

τιςπραμάτειες τους και τα έχω γράψει αυτά στα άρθρα μου. Οι έμποροι δεν έχουν αφήσει ιερό και όσιο που να μην το έχουν μολύνει, την Αγάπη με τον Άγιο Βαλεντίνο, ακόμη και τα Χριστούγεννα ή το Πάσχα που δεν είναι πια χριστιανικές γιορτές και δεν φταίνε οι... μουσουλμάνοι. Αντί για την Γέννηση και Ανάσταση τού Χριστού γιορτάζουμε τα λαγουδάκια και τον αστείο φάδερ Κρίστιμας.

Όμως, όσον αφορά στις γυναίκες, καλέ μου φίλε, πρέπει να παραδεχτούμε ότι στον 21ο αιώνα είναι αδικημένες και είναι αποδεδειγμένο, με μικρότερους μισθούς για την ίδια εργασία με τον άντρα, λιγότερες γυναίκες σε διευθυντικές θέσεις και στην πολιτική και είναι τα περισσότερα θύματα εγκληματικών επιθέσεων ακόμη και μέσα στο σπίτι τους από τους συντρόφους τους.

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα την Ελληνίδα μετανάστρια που θα έπρεπε όχι μόνο να την τιμούμε, αλλά και να της στήσουμε αδριάντα γιατί η προσφορά της στην οικογένεια και την κοινωνία είναι ανυπολόγιστη. Ηρθαν κοριτσόπουλα με καραβιές νυφών από το χωριό τους και παντρεύτηκαν άντρες που πολλές δεν γνώριζαν καν, αλλά έγιναν τα θεμέλια πάνω στα οποία κτίστηκε η ελληνική οικογένεια και πολλές μικρές επιχειρήσεις. Ξέρεις και ξέρω περιπτώσεις πως η νεαρή μετανάστρια παντρεύτηκε και αμέσως δούλεψε στο εργοστάσιο μέχρι την παραμονή της γέννας της για να μην χάσει το πολύτιμο μεροκάματο για την αγορά τού πρώτου σπιτιού, ή τού πρώτου μαγαζιού. Και όχι μόνο αυτό, αλλά σε πολλές περιπτώσεις δεν είχε δικαίωμα ν' ανοίξει το φακελάκι

με το μισθό της, επειδή ο σύζυγος υποπτευόταν πως θα στείλει χρήματα στους δικούς της στην πατρίδα.

Μετά τη γέννα άφηνε το μωρό της σε ξένα χέρια για να επιστρέψει στο εργοστάσιο και τις έβλεπα αζημέρωτα με τα καρποσάκια. Αυτές οι μάνες δεν είδαν το βήμα τού παιδιού της, ούτε άκουσαν την πρώτη λέξη και πάντα ανησυχούν αν το προσέχει καλά η γειτόνισσα. Μετά το εργοστάσιο, έπαιρνε το μωρό της από τη γειτονιά και πήγαινε στο σπίτι να μαγειρέψει, να πλύνει, να σιδερώσει, να συμμαζέψει το σπίτι και να ετοιμασεί για την άλλη μέρα.

Την ίδια ρουτίνα είχαν και οι γυναίκες που δούλευαν δίπλα στον άντρα τους ώρες ατέλειωτες στα μαγαζιά και πόσα παιδιά μεγάλωσαν πίσω από τους πάγκους σερβιρίσματος; Η μάνα φρόντιζε τα παιδιά να πάνε στο σχολείο, να μάθουν Ελληνικά στο απογευματινό, ακόμα φρόντιζε και για να σπουδάσουν οι επιστήμονες που καμαρώνουμε σήμερα.

Ο άντρας τί έκανε; Μετά τη δουλειά θα πήγαινε στην μπιραρία, στο καφενείο ή στο TAB και ο νοικοκύρης σπινόταν μπροστά στην τηλεόραση την ώρα που η γυναίκα δούλευε μέχρι αργά το βράδυ στην κουζίνα. Ούτε εγώ ήμουν υπόδειγμα και το ομολογώ, αν και ούτε έπινα, ούτε στο καφενόβιος ήμουν, ούτε τζογαδόρος, όμως τα περίμενα όλα από τη γυναίκα μου. Δεν γενικεύω, γιατί υπήρχαν και πολλοί άντρες που βοηθούσαν όσο μπορούσαν τις γυναίκες τους και ήταν πραγματικοί νοικοκύρηδες, αλλά γνωρίζω πολλές περιπτώσεις απηυδισμένων γυναικών που πήγαιναν στα καφενεία και έψαχναν τους άντρες τους. Δεν ξέρω για τις άλλες γυναίκες και ποιά είναι η προσφορά τους στην οικογένεια και την κοινωνία, όμως την ελληνίδα γυναίκα και μάνα στην Αυστραλία πρέπει να τιμούμε κάθε μέρα ακόμη και όταν δεν είναι πια μαζί μας. Όσον αφορά στον Σταύρο Οικονομίδη και τις παραστάσεις τού Καραγκιόζη που δεν έχω δει ακόμη, ασφαλώς υπάρχει κάποιος λόγος για την επανάληψη. Όμως, επέτρεψέ μου να εκφράσω την άποψη πως δεν πρέπει να κουράζουμε τον θεατή μόνο με «βαρειά» θεατρικά έργα, χρειάζεται και το εύθυμο δίσλεμμα και μάλιστα σε μια περίοδο που μόνο κακές ειδήσεις ακούμε και το μέλλον είναι αβέβαιο. Υστερα υπάρχει και το οικονομικό σκέλος, γιατί τα θεατρικά συγκροτήματα χρειάζονται χρήματα για να επιβιώσουν και αν δεν κάνω λάθος οι κωμωδίες πωλούν περισσότερα εισιτήρια από τα δράματα...